

vedtagelse med de under nr. 1, 2, 4, 5 og 6 stillede ændringsforslag.

Mindretallet ønsker i øvrigt at bemærke følgende:

Lovforslaget, som drejer sig om beboerindskud ved ombygning af plejehjem til ældreboliger, burde have været en nem lille sag, som alle her i Folketinget kunne stå sammen om at få løst til gavn for plejehjemsbeboerne.

Allerede den 7. april 1989 skrev Fremskridtspartiets boligpolitiske ordfører til de øvrige boligpolitiske ordførere og gjorde dem opmærksom på problemet. Boligudvalget havde boligministeren i samråd den 11. marts 1989, og nu står vi et år efter med et lovforslag, som regeringen påstår vil løse problemet. Det er en sandhed med så store modifikationer, at ordet »løsning« nok får en hul betydning. Boligministerens forslag løser nemlig ikke problemet. Det er stadig væk op til kommunerne, hvordan de vil behandle plejehjemsbeboerne. Kommunerne kan selv bestemme, om de vil yde lån eller betale det indskud, der bliver tale om. Det er urimeligt. De plejehjemsbeboere, der her er tale om, har hverken ønsket at skifte bolig eller haft nogen indflydelse på den beslutning, kommunen har foretaget om at ombygge deres plejehjem til ældreboliger.

Det eneste rigtige er at pålægge kommunerne at betale det beboerindskud, der bliver tale om. Det var netop det, der startede sagen, at Frederikshavn Kommune ikke ville.

Det af Fremskridtspartiet under nr. 2 stillede ændringsforslag om at pålægge kommunerne at betale beboerinskuddene for de plejehjemsbeboere, der flytter tilbage efter endt ombygning, har ikke kunnet opnå nødvendig tilslutning i Boligudvalget, uanset at bl.a. Socialistisk Folkeparti under 1. behandling af lovforslaget den 23. januar 1990 gav udtryk for, at det var meget utilfreds med kommunernes behandling af de ældre. Men Socialistisk Folkeparti har åbenbart stillet sig tilfreds med, at kommunerne også fremover skal kunne behandle plejehjemsbeboerne, som de har lyst til.

Det andet problem, der under 1. behandling blev rejst, var spørgsmålet om, at kommunerne ved ombygning af plejehjem kunne opnå et kontant overskud til brug for deres slunkne kommunekasse. Dette problem var et flertal indstillet på at gøre noget ved, men under udvalgsarbejdet har det vist sig, at flertallet allige-

vel har ligget under for Kommunernes Landsforenings pression på dette område. Flertallet har påstået, at det ikke kunne være rimeligt, at kommunerne skulle blive tvunget til at sælge plejehjemmene for at opnå den samme likviditetsforbedring. Den påstand holder ikke i virkeligheden, for hvem i alverden skulle være køber til et plejehjem specielt i den situation, ejendomsmarkedet befinder sig i i dag? Når man fortsat giver kommunerne mulighed for denne kreative boligtænkning, må det tages som et udtryk for, at kommunerne her får kompensation for de besparelser, regeringen ad anden vej søger at indføre.

Ældreboligloven skal være en lov, hvorefter man bygger ældreboliger, og som fastsætter regler herfor og ikke noget som helst andet.

Et tredje mindretal (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 2, 4, 5 og 6 stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et mindretal (FP):

1) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 6, stk. 2, indsættes som 4. pkt.:

»Ved ombygning af kommunalt ejede plejehjem medregnes en eventuel friværdi i den eksisterende ejendom ikke ved beregning af støtten efter stk. 1.«

Af et mindretal (S og FP), tiltrådt af et mindretal (CD):

2) Nr. 1 affattes således:

»1. § 16, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Kommunen yder et beløb til dækning af det i stk. 1, 1. pkt., nævnte indskud,

1) når en beboer på plejehjem eller i beskyttet bolig, der ombygges til ældrebolig, genhuses i ældrebolig eller ældreregnet almennyttig bolig, eller

2) når en lejer i en udlejningsejendom, der ombygges til ældrebolig, i forvejen bebor den ombyggede lejlighed.«